

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoSr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417201613
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5417201613.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnom spore žalobcu: O. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. D. P. XX, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s. r. o., so sídlom Dolný Kubín, Radlinského 1727/49, IČO: 36 858 501, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6Csr/1/2017-147 zo dňa 24. augusta 2017, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č. k. 6Csr/1/2017-147 zo dňa 24. 08. 2017 zrušil rozhodcovský rozsudok sp. zn. RK-PC-719/14-EK vydaný dňa 28. 11. 2016 Stálym rozhodcovským súdom Victoria Arbiter, so sídlom Framborská 3605, Žilina, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Združenie zriaďovateľov stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, Žilina, IČO: 45 745 757 a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 28. 03. 2017 domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. RK-PC-719/14-EK vydaného dňa 28. 11. 2016 Stálym rozhodcovským súdom Victoria Arbiter, so sídlom Framborská 3605, Žilina, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Združenie zriaďovateľov stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, Žilina, IČO: 45 745 757, majúc za to, že rozhodcovský súd nemal právomoc vo veci konať z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. Poukázal i na nesprávny postup rozhodcovského súdu predchádzajúci napadnutému rozhodnutiu, namietajúc zároveň, že rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a bolo ním rozhodnuté v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, pričom toto porušenie malo vplyv na výsledok sporu.

Žalobca zároveň poukázal na to, že rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa domáha, bol vydaný na základe žaloby zo dňa 25. 02. 2014, o ktorej žalobe už rozhodol rozhodcovský súd rozsudkom sp. zn. RK-PC-719/14-EK zo dňa 04. 12. 2014 tak, že ho zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku sumu 2.447,04 eur a zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne a úrok z omeškania vo výške 1,15 % ročne zo sumy 80,37 eur od 16. 11. 2012 do 06. 12. 2012, zo sumy 64,37 eur od 07. 12. 2012 do 27. 12. 2012, zo sumy 80,37 eur od 16. 11. 2012 do 27.

12. 2012, zo sumy 67,75 eur od 16. 03. 2013 do 24. 03. 2013, zo sumy 37,26 eur od 16. 06. 2013 do 09. 07. 2013, zo sumy 35,94 eur od 16. 10. 2013 do zaplattenia, zo sumy 80,37 eur od 16. 01. 2014 do zaplattenia a zo sumy 2.169,99 eur od 24. 01. 2014 do zaplattenia, a to až do dňa kedy táto zmluvná pokuta spolu s úrokom z omeškania dosiahne celkovo sumu 1.500,- eur, pričom odo dňa nasledujúceho po dni dosiahnutia tejto sumy je povinný platiť žalovanému iba úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.447,04 eur do zaplattenia a nahradiť žalovanému poplatok za rozhodcovské konanie vo výške 31,80 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 524,60 eur. Uvedený rozsudok stáleho rozhodcovského súdu napadol žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku zo dňa 28. 01. 2015, o ktorej bolo vedené konanie na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 9C/6/2015, ktorú žalobu zobral späť. Následne rozhodcovský súd druhým rozhodcovským rozsudkom, ktorého zrušenia sa domáha v tomto konaní, opätovne v tej istej veci rozhodol, a to identicky ako v predchádzajúcom rozhodnutí.

Súd na základe vykonaného dokazovania žalobe vyhovel. Konštatoval, že v danom prípade je špecifické, že žalobou napadnutý rozsudok je rozsudok, ktorý bol v rozhodcovskom konaní vydaný ako druhý v poradí, keď pod tým istým číslom konania bol dňa 04. 12. 2014 vydaný rozhodcovský rozsudok, a to Stálym rozhodcovským súdom Victoria rozhodcovský súd v Žiline, so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 793/21, pričom výrok tohto rozsudku je identický s výrokom rozsudku, ktorý je predmetom tohto sporu a bolo ním rozhodnuté o identickej žalobe ako v prípade rozsudku, ktorý je predmetom sporu. V rozhodcovskom konaní teda bol (ešte za účinnosti zákona 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní) vydaný rozsudok, ktorý stále existuje, pretože konanie o jeho zrušení vedené pod sp. zn. 9C/6/2015 bolo právoplatne skončené zastavením konania pre späťvzatie žaloby žalobcom. Napriek tomu, že nedošlo k zrušeniu tohto rozsudku, za účinnosti zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 335/2014 Z. z.“), na podklade tej istej žaloby bolo o tom istom nároku medzi tými istými účastníkmi opätovne rozhodnuté len s tým rozdielom, že síce konanie prebiehalo pred tým istým rozhodcom (JUDr. Erik Končok), ale rozsudok vydal Stály rozhodcovský súd Victoria Arbiter zriadený Združením zriaďovateľov Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, záujmovým združením právnických osôb so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 793/21. Možno teda konštatovať, že o tej istej veci medzi totožnými účastníkmi v rovnakom procesnom postavení bolo rozhodnuté opätovne, pričom predchádzajúci rozsudok stále existoval a existuje.

Prvý rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 04. 12. 2014 a žalobcovi v tomto spore bol doručený k rukám jeho advokáta dňa 07. 01. 2015. Vychádzajúc z ust. § 46 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z., nakoľko žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný dňa 04. 12. 2014 podaná bola a bola následne zobratá späť a došlo k zastaveniu konania, právoplatnosťou zastavujúceho uznesenia v konaní sp. zn. 9C/6/2015 rozhodcovský rozsudok zo dňa 04. 12. 2014 nadobudol právoplatnosť. Uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 01. 2016.

Keďže rozhodcovský rozsudok zo dňa 04. 12. 2014 nadobudol dňa 05. 01. 2016 právoplatnosť, dňa 28. 11. 2016 tu existovala prekážka rozhodnutej veci. Táto skutočnosť predstavuje spôsobilý dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku uvedený v § 45 ods. 1 písm. d/ zákona č. 335/2014 Z. z.

Súčasne súd dospel k záveru, že je tu daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj podľa § 45 ods. 1 písm. e/ zákona č. 335/2014 Z. z. v podobe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorej platnosť, resp. neplatnosť posudzoval podľa právnych predpisov účinných v čase jej uzavretia, t. j. 19. 09. 2012, s poukazom na ust. § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z.

Citujúc § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy súd konštatoval, že žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah rozhodcovskej zmluvy, zároveň žalovaný ako dodávateľ nepreukázal, že rozhodcovská zmluva bola individuálne dojednaná. Len to, že nebola súčasťou úverovej zmluvy a bola uzavretá na osobitnom liste papiera z nej nerobí individuálne dojednanú dohodu. Naopak, žalobca preukázal, že rozhodcovskú zmluvu mu obchodná zástupkyňa žalovaného predložila na podpis spolu s úverovou zmluvou s tým, že mu povedala, že musí podpísať všetky dokumenty, aby dostal úver. Podpísanie rozhodcovskej zmluvy tak bolo podmienkou pre získanie úveru a nie ako to vyhlasuje žalovaný v čl. 1 rozhodcovskej zmluvy (uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou pre uzatvorenie a vykonávanie zmluvy o revolvingovom úvere). Uvedené skutočnosti, ktoré žalobca tvrdil aj vo svojom vyjadrení zo dňa 15. 05. 2017, žalovaný nepoprel, čím sa stali s poukazom na § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) nespornými.

Vzhľadom na uvedené bol súd toho názoru, že rozhodcovská doložka vo forme rozhodcovskej zmluvy nebola individuálne dojednaná a podlieha tak prieskumu, či nejde o neprijateľnú, a tým (podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka) neplatnú zmluvnú podmienku. S poukazom na obsah rozhodcovskej doložky súd dospel k záveru, že táto je de facto výlučnou rozhodcovskou doložkou, pretože ak je výber

riešenia sporu buď v rozhodcovskom alebo súdnom konaní na žalobcovi a žalobca si vyberie alternatívu rozhodcovského konania, spotrebiteľ tento výber ovplyvniť nemôže.

Zároveň súd dospel k záveru, že sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj podľa ust. § 45 ods. 1 písm. g/, i/, j/ a l/ zákona č. 335/2014 Z. z. Rozhodcovský súd totiž nevykonal navrhovaný dôkaz - výsluch žalobcu navrhnutý v žalobnej odpovedi zo dňa 16. 05. 2014 na preukázanie okolností uzatvárania zmlúv so žalovaným, pričom toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu, nakoľko bez výsluchu žalobcu nemohol rozhodcovský súd bez ďalšieho uzavrieť, že rozhodcovská zmluva je platná a zakladajúca jeho právomoc konať vo veci. Súčasne rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných predpisov na ochranu práv spotrebiteľa (konkrétne v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu. Rozhodcovský súd žalobcu zaviazal na zaplatenie nielen zostatku istiny, ale aj zmluvných úrokov, poplatkov a zmluvnej pokuty. V danom prípade však žiadosť o poskytnutie úveru na jednej strane a schválenie úveru na strane druhej (bod 5 a 6 úverovej zmluvy) neobsahujú totožné údaje, takže ak nedošlo k akceptácii návrhu, nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu úverovej zmluvy a ak áno, tak len takej, v ktorej absentujú údaje potrebné k tomu, aby išlo o úver s úrokmi a poplatkami (§ 11 zákona č. 129/2010 Z. z.), keď zmluva v čase jej podpisu žalobcom neobsahovala údaj o splatnosti prvej splátky a konečnej splatnosti úveru a taktiež v zmluve nie sú uvedené predpoklady použité na výpočet RPMN. Rozhodcovský rozsudok tak zaväzuje aj na plnenie, ktoré je právom nedovolené.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a žalobcovi ako úspešnej strane konania priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, ktorým sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku spočívajúcej v zamietnutí žaloby.

Nesúhlasil so záverom súdu, že pre zrušenie rozhodcovského rozsudku je daný dôvod podľa § 45 ods. 1 písm. d/ zákona č. 335/2014 Z. z., pretože napadnutý rozsudok bol vydaný za stavu, kedy už bol vydaný v tej istej veci iný, skorší rozhodcovský rozsudok. Rozhodcovské konanie začalo v roku 2014 za účinnosti zákona č. 244/2002 Z. z. Nakoľko do 31. 12. 2014 toto rozhodcovské konanie nebolo právoplatne skončené, v súlade s § 73 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z. z. bolo prerušené od 01. 01. 2015. Rozhodcovský rozsudok pôvodne vydaný dňa 04. 12. 2014 nenadobudol právoplatnosť (počas prerušenia konania by sa právoplatný stať nemohol) a v dôsledku prijatia § 243d ods. 1 Exekučného poriadku prestal účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať, čiže po právnej stránke prestal existovať. Žiadna prekážka právoplatne rozsúdenej veci nejestvovala a nejestvuje a závery súdu prvej inštancie sú v tomto smere nedôvodné a nesprávne.

Namietal i záver súdu, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a je neplatná s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Návrh na uzavretie zmluvy predkladá jedna strana, je preto pochopiteľné, že formuláciu rozhodcovskej zmluvy pripraví dodávateľ. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu ČR vo veci III. ÚS 3725/13 zo dňa 10. 04. 2014. Z rozsudku a z vykonaného dokazovania je nezistiteľné čo žalobcovi bránilo si rozhodcovskú zmluvu preštudovať, či už pri jej uzavretí alebo aj následne po jej uzavretí. V konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by žalobca nemohol od rozhodcovskej zmluvy napr. odstúpiť. Z rozsudku ani nevyplýva, že by sa súd zaoberal obsahom rozhodcovskej zmluvy, najmä ust. čl. 2 alebo čl. 7, ktoré výslovne hovoria o tom, že k uzavretiu nemusí ani prísť alebo môže od nej spotrebiteľ odstúpiť. Hneď v úvode rozhodcovskej zmluvy uviedol, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzavretia zmluvy o úvere, a teda poskytnutia úveru. Rozhodcovská zmluva obsahuje poučenie o tom čo jej uzavretie znamená, čo je jej dôsledkom a rovnako aj informáciu o možnosti od nej odstúpiť.

Nesúhlasil ani so záverom súdu o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy z dôvodu, že pokiaľ veriteľ na základe rozhodcovskej zmluvy uplatní ako prvý svoje nároky v rozhodcovskom konaní, musí sa spotrebiteľ podriaďiť rozhodcovskému súdu. V zmysle takto prijatého záveru by potom dodávateľ nikdy nemohol začať ako prvý rozhodcovské konanie. Súd neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy hodnotí na základe skutočnosti, ktorá nastáva po jej uzavretí. Poukázal tiež na to, že zákon č. 335/2014 Z. z. výslovne počítá s tým, že rozhodcovské konanie voči spotrebiteľovi začne aj na základe žaloby dodávateľa. Rovnaká rozhodcovská zmluva bola pritom opakovane posúdená ako platný právny úkon (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/919/2015). Na základe uvedeného zastáva názor, že súdom označený dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým mala byť neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, nebol a nie je daný.

V nadväznosti na záver súdu o existencii dôvodu pre zrušenie rozhodcovského rozsudku spočívajúceho v nevykonaní navrhovaného dôkazu - výsluchu žalobcu, poukázal na ust. § 45 ods. 1 písm. f/ zákona č. 335/2014 Z. z. majúc za to, že v konaní pred súdom neboli dokázané také skutočnosti ktoré by preukazovali naplnenie uvedeného dôvodu. Jednou z podmienok je, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa. Rozhodcovský súd sa s návrhom na ústne pojednávanie vyporiadal a tento postup rozhodcovského súdu nespochybňuje v podanej žalobe ani žalobca. Súd prvej inštancie ani neuvádza, na základe akého dôvodu nebolo možné sa s tvrdeniami žalobcu vyporiadať inak, ako len nariadením ústneho pojednávania. Uvedený dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku nebol preukázaný a nie je ani relevantne daný.

K záveru súdu, že žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru neobsahujú rovnaké údaje, čiže nedošlo k akceptácii návrhu, a teda ani k vzniku zmluvy, a ak k uzavretiu zmluvy došlo, potom len tak, že úver je bezúročný, namietal, že rozsudok neobsahuje žiadne konkrétne závery, o ktoré súd opiera uvedené posúdenie. Je teda nepreskúmateľné, čo vlastne súd prvej inštancie identifikoval ako dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku. Súd neuvádza, či rozdielne údaje medzi žiadosťou o úver a schválením úveru sú vôbec dohodnuteľné, čo je základným predpokladom na to, aby sa dalo uvažovať o tom, či došlo alebo nedošlo k dohode. Ohľadne údaju o RPMN poukázal napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/106/2016 zo dňa 03. 11. 2016, podľa ktorého hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci konsenzuálne dohodnúť.

Na základe uvedených dôvodov nie sú podľa žalovaného závery súdu, ktorými odôvodnil zrušenie rozhodcovského rozsudku v súlade so skutkovým stavom a ani so zákonom, preto sa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ C. s. p. domáha zmeny napadnutého rozsudku a zamietnutia žaloby žalobcu.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Odvolanie žalovaného nepovažoval za dôvodné. S poukazom na ut. § 73 ods. 6 zákona č. 355/2014 Z. z. uviedol, že prvý rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 04. 12. 2014 Stálym rozhodcovským súdom Victoria rozhodcovský súd v Žiline, so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 793/21, pričom výrok tohto rozsudku je identický s výrokom rozsudku, ktorý je predmetom tohto sporu a bolo ním rozhodnuté o identickej žalobe ako v prípade rozhodcovského rozsudku v prejednávanej veci. Vydaním tohto prvého rozhodcovského rozsudku došlo ku skončeniu rozhodcovského konania, a to pred 01. januárom 2015, a preto nedošlo k jeho prerušeniu. Z ust. § 243d Exekučného priadku rovnako nemožno vyvodiť záver, že by prvý rozhodcovský rozsudok zo dňa 04. 12. 2014 prestal po právnej stránke existovať, a že by bol zrušený. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že tu existovala prekážka rozhodnutej veci.

Nesúhlasil ani s názorom žalovaného ohľadne platnosti rozhodcovskej zmluvy. Predmetná rozhodcovská zmluva je absolútne neplatná, pretože obsahuje neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 písm. r/ Občianskeho zákonníka, ktorá od spotrebiteľa vyžaduje, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, a to z toho dôvodu, že možnosť výberu súdu, ktorá je ponechaná žalobcovi, je len zdanlivá, pretože v prevažnej väčšine sporov zo spotrebiteľských úverov je na strane žalobcu veriteľ, pričom dlžník ako spotrebiteľ v zásade žalobu nepodáva. Rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná ani uzatvorená slobodne, s jej obsahom nebol vôbec oboznámený. Podpísanie rozhodcovskej zmluvy nemohol nijakým spôsobom vylúčiť, keď jej podpísanie bolo jednou z podmienok pre uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Bolo mu totiž povedané, že podpísanie všetkých formulárových dokumentov, ktoré mu boli bez vysvetlenia predložené na podpis, je podmienkou pre poskytnutie úveru.

V ďalšom poukázal na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v rozhodcovskom konaní v žalobnej odpovedi zo dňa 16. 05. 2014 navrhol svoje vypočutie, a to ohľadom okolností uzatvárania úverovej zmluvy, rozhodcovskej zmluvy a dohody o zrážkach zo mzdy. Rozhodcovský súd však jeho návrh zamietol. Nenariadenie ústneho pojednávania mohlo mať vplyv na výsledok rozhodcovského sporu, nakoľko bez jeho výsluchu nemohol rozhodcovský súd bez ďalšieho uzavrieť, že rozhodcovská zmluva je platná a zakladajúca jeho právomoc konať vo veci.

Nesúhlasil ani s námietkou žalovaného vytykajúcou napadnutému rozsudku jeho nepreskúmateľnosť vo vzťahu k záverom súdu o uzavretí zmluvy, keď súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol konkrétne závery, o ktoré oprel záver o rozpore rozhodovania rozhodcovského súdu s ustanoveniami všeobecne záväzných predpisov.

4. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu ďalšie stanovisko nezaujal.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu zodpovedajúcom vykonanému dokazovaniu, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia považoval odvolací súd za potrebné reagovať na podstatné odvolacie námietky žalovaného.

7. Žalovaný v odvolaní na prvom mieste namietal záver súdu o existencii dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. d/ zákona č. 335/2014 Z. z. spočívajúci v prekážke právoplatne rozhodnutej veci s poukazom na predchádzajúci rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovský súd v Žiline, so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdého 793/21 č. k. RK-PC-719/14-EK zo dňa 04. 12. 2014, ktorým súd rozhodol na základe tej istej žaloby ako v prípade preskúmaného rozhodcovského rozsudku.

8. V nadväznosti na uvedenú odvolaciu námietku žalovaného odvolací súd uvádza, že i keď ust. § 243d ods. 1 Exekučného poriadku nemožnosť vykonať exekúciu spája s „vydaním“ rozhodcovského rozsudku, vychádzajúc zo zásady, že exekučným titulom môže byť len právoplatné a vykonateľné rozhodnutie a z ust. § 41 zákona č. 335/2014 Z. z., podľa ktorého doručený rozhodcovský rozsudok má za podmienok podľa § 46 ods. 2 pre účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu a rozhodcovský rozsudok, ktorý má účinky právoplatného rozsudku súdu podľa odseku 1, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitného predpisu, možno vyvodiť, že nepostačuje, ak je rozhodnutie rozhodcovského súdu do 31. 12. 2014 vydané, ale musí byť vydané právoplatne (t. j. rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, resp. vykonateľnosť pred účinnosťou zákona č. 335/2014 Z. z., ktorým s účinnosťou od 01. 01. 2015 došlo k doplneniu ust. § 243d ods. 1 Exekučného poriadku). V prejednávanej veci k doručeniu prvého rozhodcovského rozsudku zo dňa 04. 12. 2014 splnomocnenému zástupcovi žalovaného (v rozhodcovskom konaní v postavení žalobcu) došlo až 07. 01. 2015, t. j. za účinnosti zákona č. 335/2014 Z. z., ktorý sa v zmysle § 73 ods. 1 použije aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 01. 01. 2015, t. j. i na prejednávajúcu vec. Vychádzajúc z ust. § 46 ods. 2 citovaného zákona predmetný rozsudok nemohol nadobudnúť právoplatnosť pred uplynutím lehoty na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku, na ktorej plynutie a trvanie bolo potrebné aplikovať už nový právny predpis, keďže k doručeniu rozhodcovského rozsudku, a teda k začatiu plynutia tejto lehoty došlo až za účinnosti zákona č. 335/2014 Z. z. Vzhľadom na uvedené by v danom prípade ani neprichádzala do úvahy aplikácia ust. § 243d ods. 1 Exekučného poriadku, keď na základe tohto rozsudku, z dôvodu nenadobudnutia jeho právoplatnosti a vykonateľnosti pred 01. 01. 2015 sa žalovaný do troch mesiacov od účinnosti zákona č. 223/2014 Z. z. ani nemohol domáhať začatia exekučného konania. Vychádzajúc z uvedeného, nakoľko žalobca zobral žalobu o zrušenie pôvodného rozhodcovského rozsudku späť, pričom uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 01. 2016, ktorého dňa s poukazom na ust. § 46 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. nadobudol právoplatnosť i rozhodcovský rozsudok zo dňa 04. 12. 2014, je záver súdu prvej inštancie o existencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci, a teda prekážky v zmysle § 45 ods. 1 písm. d/ zákona č. 335/2014 Z. z. správny.

9. Ako správny odvolací súd vyhodnotil i záver súdu prvej inštancie o naplnení ďalších dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, vrátane dôvodu podľa § 45 ods. 1 písm. e/ zákona č. 335/2014 Z. z. spočívajúceho v neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zo dňa 19. 09. 2012, ktorou mala byť založená právomoc rozhodcovského súdu. I keď odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v prípade predmetnej rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola uzatvorená ako samostatná zmluva, technicky oddelená od iných písomností, ide o výlučnú rozhodcovskú zmluvu, majúcu za to, že voľba riešenia sporov buď v rozhodcovskom konaní alebo pred všeobecným súdom je len zdanlivá, rovnako ako súd prvej

inštancie dospel k záveru o jej neplatnosti. Z rozhodcovskej zmluvy jednoznačne vyplýva, že každý z účastníkov zmluvy mal možnosť podať žalobu buď v súdnom konaní alebo na niektorom z dvoch rozhodcovských súdov. Ako správne poukázal žalovaný v odvolaní, neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy nemožno hodnotiť len na základe skutočnosti, ktorá nastáva po jej uzavretí. Následok spočívajúci v nemožnosti brániť sa na všeobecnom súde v prípade podania žaloby na rozhodcovskom súde vyplýva z právneho poriadku Slovenskej republiky, z ust. § 26 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z., ktorý bol prijatý za účelom poskytnutia vyššieho stupňa ochrany spotrebiteľa a § 8 C. s. p., preto s týmto následkom nemožno spájať neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy. Záver o neprijateľnosti nemožno založiť len na konštatovaní, že je to spravidla veriteľ, kto uplatňuje nároky zo zmluvy, keď tým, kto svoje povinnosti spravidla porušuje je spotrebiteľ.

10. Odvolací súd však, vychádzajúc z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, s ohľadom na priebeh uzavretia rozhodcovskej zmluvy, dospel k záveru o jej neplatnosti, keď v konaní nebol preukázaný jednoznačný úmysel žalobcu ako spotrebiteľa uzavrieť predmetnú rozhodcovskú zmluvu. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy žiadne podstatné informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Článok 3 rozhodcovskej zmluvy obsahuje jedine poučenie dlžníka o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy a to tak, že dôsledkom uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú veriteľ a dlžník uzatvorila, s porušením, ukončením či neplatnosťou zmluvy o revolvingovom úvere v rozhodcovskom konaní. Zároveň v tomto článku je spomenutá aj možnosť riešenia sporov v súdnom konaní s tým, že výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na žalobcovi. Článok 6 rozhodcovskej zmluvy následne obsahuje len poučenie o vedení rozhodcovského konania v slovenskom jazyku a spôsobe ustanovenia rozhodcu. Aké sú aspoň základné rozdielnosti súdneho a rozhodcovského konania z týchto článkov vôbec nevyplýva.

11. Žalovaný v konaní nepredložil žiadne relevantné listinné dôkazy, podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy, v tomto smere ani nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov. Z výpovede žalobcu naopak vyplýva, že podpísanie rozhodcovskej zmluvy mala byť jednou z podmienok poskytnutia úveru. Pokiaľ žalovaný poukazuje na ust. čl. 2 rozhodcovskej zmluvy, v zmysle ktorej uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere a dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, z tvrdení žalobcu vyplýva, že pri podaní žiadosti o poskytnutie úveru mu bolo povedané, že podpísanie všetkých predložených formulárov, vrátane rozhodcovskej zmluvy, je podmienkou pre poskytnutie úveru. Žalovaný tvrdenia žalobcu v tomto smere nerozporoval. Na základe použitého spôsobu a obsahu komunikácie zamestnanca veriteľa, resp. viazaného finančného agenta, možno vyvodiť, že tieto boli spôsobilé vyvolať u spotrebiteľa mylný dojem o potrebe uzavretia rozhodcovskej zmluvy pre poskytnutie úveru, ako to napokon tvrdí i žalobca. Nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že rozhodcovská zmluva bola žalobcovi ako spotrebiteľovi predložená spolu s ďalšími listinami pri spisovaní žiadosti o poskytnutie úveru (t. j. ešte pred uzavretím samotnej úverovej zmluvy), bez toho, aby vedel, či mu táto žiadosť bude schválená, príp. v akom rozsahu. V tomto smere je zároveň bez relevantného významu, že žalobca si predložené dokumenty neprečítal (i keď nesporne ide o hrubú nedbanlivosť žalobcu), keď i v prípade, ak by sa oboznámil s čl. 2 rozhodcovskej zmluvy, vzhľadom na vyjadrenie osoby konajúcej v mene žalovaného mohol dôvodne nadobudnúť presvedčenie, že jej podpísanie je podmienkou poskytnutia úveru.

12. Odvolací súd sa stotožnil i so záverom súdu prvej inštancie, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje spotrebiteľa na plnenie, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom a rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a teda sú tu dôvody na jeho zrušenie podľa § 45 ods. 1 písm. i, l/ zákona č. 335/2014 Z. z. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v dôsledku absencie písomnej formy zmluvy o revolvingovom úvere je úver poskytnutý žalovaným žalobcovi bezúročný a bez poplatkov, a preto ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje žalovaného na zaplatenie úrokov, poplatkov a zmluvnej pokuty vyplývajúcich z tejto zmluvy, zaväzuje ho na plnenie, ktoré je právom nedovolené.

13. Právny vzťah medzi stranami konania mal byť založený na základe dokumentu - Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, ktorú žalobca (dlžník) podpísal dňa

16. 09. 2012 a žalovaný (veriteľ) dňa 19. 09. 2012. Odvolací súd mal za preukázané, že žalobca uskutočnil návrh na uzavretie zmluvy vo forme Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/(Zmluvy o revolvingovom úvere) zo dňa 16. 09. 2012, ktoré spĺňali písomnú formu vyžadovanú zákonom. Rovnako mal preukázanú i tú skutočnosť, že žalovaný ako adresát návrhu na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tento návrh písomne reagoval, jeho reakciou bolo vyplnenie bodu 6. žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o úvere a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 19. 09. 2012, ktoré však nemožno vyhodnotiť ako akceptáciu, prijatie návrhu žalobcu. Porovnaním žiadosti o úver, a to bodu 6. predstavujúceho vyjadrenie žalovaného k žiadosti o uzavretie zmluvy a oznámenia o poskytnutí úveru je zrejmé, že podanie, ktorým žalovaný mal prijať návrh žalobcu obsahuje oproti žiadosti o úver zmeny v časti RPMN pri úvere i revolvingovom úvere. Ďalšie náležitosti zmluvy vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. sú zároveň upravené len v jednostrannom oznámení veriteľa o schválení úveru, vrátane dátumu splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Vzhľadom na to, že takéto „prijatie“ návrhu obsahuje zmeny oproti pôvodnému návrhu, je potrebné toto podanie v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať za odmietnutie pôvodného návrhu žalobcu a za nový návrh. Pre platné uzavretie zmluvy bolo potrebné, aby tento nový návrh žalobca ako pôvodca pôvodného návrhu prijal, a to písomne s poukazom na § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalovaný však netvrdil ani nepreukázal, že by došlo k písomnému prijatiu tohto nového návrhu žalobcom. Z uvedeného vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzavretiu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, následkom čoho je bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Pokiaľ žalovaný namieta, že údaj o RPMN nie je údajom ktorý je predmetom „dohody“ účastníkov zmluvy, je potrebné, aby spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy vedel aká je výška RPMN, ktorej uvedenie vyžadovalo i ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy. Ročná percentuálna miera nákladov je podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ dôležitý údaj pri rozhodovaní spotrebiteľa, podľa ktorého posudzuje jednak rôzne ponuky úverov, jednak rozsah svojho záväzku. Preto, ak došlo k zmene RPMN oproti údaju uvedenému v návrhu na uzavretie zmluvy, bolo nevyhnutné, aby spotrebiteľ súhlasil s uzavretím zmluvy i za podmienky zmenenej RPMN. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval i absenciu predpokladov použitých na výpočet RPMN v zmluve a údaju o splatnosti prvej splátky a konečnej splatnosti úveru, ktorých absencia má rovnako za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ktoré závery súdu žalovaný v odvolaní nenamietal.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov, odvolací súd, vo vzťahu k ostatným odvolacím námietkam žalovaného odkazujúc na náležité odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním žiadnej zo strán konania.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, a to v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)